

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 521/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť R. Ch., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. XV/2 GN 278/12 a jej oznámením z 24. júla 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 SpR 150/12 a jej upovedomením zo 17. septembra 2012 a napokon v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 SpR 24/14/1000 a jej upovedomením z 22. januára 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Ch. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2014 doručená sťažnosť R. Ch. (ďalej len „sťažovateľa“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len

„generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. XV/2 GN 278/12 a jej oznámením z 24. júla 2012, v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 SpR 150/12 a jej upovedomením zo 17. septembra 2012 a napokon v konaní vedenom pod sp. zn. XV/3 SpR 24/14/1000 a jej upovedomením z 22. januára 2014.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v konaní vedenom Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 36 T/29/2010 trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. a), d) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Z dôvodu svojho nesúhlasu s postupom zákonnej sudkyne v konaní vedenom pod sp. zn. 36 T/29/2010, ako aj v presvedčení zo spáchania trestnej činnosti zákonnou sudkyňou podal 19. júla 2012 na zákonnú sudkyňu na generálnej prokuratúre trestné oznámenie, ktorá jeho podanie [(postupujúc podľa § 62 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)] postúpila na vybavenie predsedovi okresného súdu. Postup generálnej prokuratúry sťažovateľ napadol podnetom podľa § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorý prokurátor generálnej prokuratúry vybavil upovedomením sp. zn. XV/3 Spr 150/12 zo 17. septembra 2012, proti ktorému podal sťažovateľ opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre, ktorý vybavil prvý námestník generálneho prokurátora upovedomením sp. zn. XV/3 Spr 24/14/1000 z 22. januára 2014. Tento postup a spôsob vybavenia svojho opakovaného podnetu sťažovateľ opätovne napadol sťažnosťou podanou na ústavnom súde (ako tak učinil už v predchádzajúcom období).

3. Meritom sťažovateľovej sťažnosti je jeho nesúhlas zo spôsobom vybavenia jeho podaného trestného oznámenia, ktoré podal na zákonnú sudkyňu, generálnej prokuratúre bolo oznámené už v roku 2012 a nebolo zákonným spôsobom v zmysle Trestného poriadku vybavené. Ako sám sťažovateľ udáva, *„Odstúpenie môjho trestného oznámenia, ktoré nepochybne obsahuje konanie naplňajúce skutkovú podstatu trestných činov, ktoré som uviedol, okresnému súdu, bolo svojvoľné a účelové zneužitie § 62 ods.1 Tr. por. prokurátor vôbec nezdôvodnil právne a vecne relevantnou argumentáciou prečo a na základe čoho*

nevykoná zákonné vyšetrovanie ale ho odstupuje súdu ako nejakú sťažnosť na prieťahy v konaní. Súd nie je oprávnený o tomto trestnom oznámení absolútne konať a rozhodovať, pretože nie je orgán činný v trestnom konaní. Rovnako samotný postup odstúpenia bol vykonaný v rozpore s trestným poriadkom, hoci tento podľa § 1 upravuje postup aj OČTK, ktorý nebol dodržaný. § 197 ods.1 písm. A až D Tr. por. predpisuje vec odovzdať, odložiť či odmietnuť ak sa nejedná o dôvod na začatie trestného stíhania, pričom sa to robí uznesením, ktoré musí obsahovať všetky zákonné náležitosti podľa § 176 cit. zák., čiže relevantné odôvodnenie prečo a na základe čoho prokurátor ho odstúpil súdu ako aj napr. poučenie o možnosti podať opravný prostriedok, ktorý podľa § 197 ods. 3 Tr. por. je v tomto prípade prípustný. Dôvod tohto nezákonného postupu a spôsobom, ktorý je evidentne amatérsky bol ten, že dotyčný prokurátor zrejme predpokladal moju právnu nevedomosť a mal zato, že keď nevedie poučenie tak mi nenapadne tento postup napadnúť na nadriadenom orgáne a teda ostane bez dôsledkov.

Vzhľadom na okolnosti a skutočnosti bolo nutné v záujme zistenia skutkového stavu a následne zistenia páchatel'a, vykonať riadne vyšetrovanie veci, vykonať výsluchy mňa, obhajcu, zapisovateľky, sudkyňi, testovaniu polygrafom a preskúmaniu listinných dôkazov. Čiže postupovať podľa § 196 Tr. por. a následne podľa § 199 Tr. por. “. .

4. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Práva R.CH. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní č. XV/2 GN 278/12-3 v ktorom dňa 24.7.2012 odstúpila moje podanie okresnému súdu Žilina, porušené boli.

2. Práva R.CH. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 dohovoru postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní č. XV/3 SpR 150/12-3 v ktorom dňa 17.9.2012 môj podnet odložila ako nedôvodný, porušené boli:

3. Práva R.CH. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 13 dohovoru postupom Generálnej prokuratúry SR v konaní č. XV/3 SpR 24/14/1000-2 a jej listom zo dňa 22.1.2014, ktorým môj opakovaný podnet vybavila, porušené boli.

4. Ústavný súd SR list Generálnej prokuratúry SR č. XV/3 SpR 24/14/1000-2 zo dňa 22.1.2014 zrušuje a vec jēj vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. *Ústavný SR priznáva R.CH. primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 eur (slovom dvadsaťtisíc eur), ktoré je mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu povinná zaplatiť Generálna prokuratúra SR v Bratislave.*“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. *Sťažovateľ v podanej sťažnosti súhrne uzatvára, že „... je nepochybné, že štátne orgány najmä prokuratúry úmyselne a účelovo konali spôsobom v dôsledku ktorého sa trestné činy spáchané na moju osobu nedostali ani len do štádia v ktorom by došlo k zákonnému a kompletnému prešetreniu vo výsledku, ktorého by sa vykryštalizovala skutková podstata trestných činov, ktoré boli spáchané a vymedzil sa okruh páchatel'ov, čo by samo osebe mi zaručilo, že súd na ktorom sa takto páchala trestná činnosť by nesmel*

trestnú vec prejednávateľ, čím by mi bolo navrátené právo na nestranný súd, čo je podmienkou spravodlivého procesu. Nenamietam uvedené práva z dôvodu, že... štátne orgány nevykonali žiadne vyšetrovanie hoci vzhľadom na mnou uvedené skutočnosti bolo nato opodstatnený dôvod.“

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva... v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

9. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí (obdobne ako aj pri namietanom porušení práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.) aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu teda predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana v zákonom predpokladanej kvalite poskytne (mutatis mutandis napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04). Už formulované ústavné závery sa v zásade vzťahujú nielen na ochranu poskytovanú súdmi, ale aj na ochranu poskytovanú inými orgánmi Slovenskej republiky.

10. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných

orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby... vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený. Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2). Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci. Podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre na účel vybavenia podnetu sa nadriadeným prokurátorom rozumie generálny prokurátor, ak ide o špeciálneho prokurátora, prokurátora generálnej prokuratúry okrem prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, krajského prokurátora, vyššieho vojenského prokurátora, prokurátora krajskej prokuratúry alebo prokurátora vyššej vojenskej prokuratúry.

II.A

**K namietanému porušeniu označených práv oznámením generálnej prokuratúry
sp. zn. XV/2 Gn 278/12 z 24. júla 2012 a upovedomením generálnej prokuratúry
sp. zn. XV/3 Spr 150/12 zo 17. septembra 2012**

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd... poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov. Ústavný súd zotrváva v súlade so svojou doterajšou judikatúrou na tom, že každý sťažovateľ je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinný vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných

práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov (napr. III. ÚS 152/03, IV. ÚS 126/07). Vyčerpanie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05, IV. ÚS 126/07).

12. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, alebo pred iným orgánom verejnej moci. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

13. Pokiaľ ide o oznámenie generálnej prokuratúry sp. zn. XV/2 Gn 278/12 z 24. júla 2012 a upovedomenie generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 150/12 zo 17. septembra 2012, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti týmto bolo možné podať, resp. využiť ako účinný prostriedok nápravy podnet podľa § 31 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre (čo sťažovateľ aj využil), a preto ním podanú sťažnosť v tejto jej časti bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Navyše, zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že na už prezentovaný názor ústavného súdu bol sťažovateľ odkázaný v uzneseniach ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 164/2013 z 28. februára 2013 a sp. zn. I. ÚS 543/2012 zo 7. novembra 2012, ktorými boli sťažnosti sťažovateľa, v ktorých brojil

proti postupu generálnej prokuratúry v konaniach vedených pod sp. zn. XV/2 Gn 278/12 a sp. zn. XV/3 Spr 150/12 odmietnuté z dôvodu ich neprípustnosti.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 24/14/1000 z 22. januára 2014

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

15. Generálna prokuratúra v upovedomení sp. zn. XV/3 Spr 24/14/1000 z 22. januára 2014 dôvodila:

„Rozhodnutie prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 24.7.2012, ktorý odstúpil Vaše trestné oznámenie pod sp.zn. XV/2 Gn 278/12, na sudkyňu Okresného súdu Žilina..., na vybavenie predsedovi príslušného Okresného súdu Žilina, bolo správne, nakoľko všetky podania sa vyhodnocujú podľa obsahu a nie podľa názvu. Navyiac, v tej dobe nebola Vaša trestná vec na Okresnom súde Žilina právoplatne skončená a všetky svoje námietky voči sudkyňi ste mali možnosť využiť, a aj ste využili, v rámci odvolacieho konania. Následne zástupca riaditeľky organizačného a kontrolného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorého rozhodnutie po roku a štyroch mesiacoch teraz napádate, správne vyhodnotil predchádzajúci postup svojho podriadeného prokurátora a obsiahlo, vecne a zrozumiteľne Vám vysvetlil, že samotný Váš nesúhlas s Vaším odsúdením, nie je dôvodom pre trestné stíhanie sudkyne, ktorá Vás za Vašu preukázanú trestnú činnosť odsúdila k nepodmienečnému trestu odňatia slobody. Priznal Vám, že každý

a teda aj Vy, máte právo požiadať o ochranu vlastných práv, ak sa domnievate, že boli porušené, avšak nemáte nárok, aby Vaše žiadosti boli vybavené v súlade s Vašimi predstavami.

Konštatujem, že zástupca riaditeľky organizačného a kontrolného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, pri vybavovaní Vášho podnetu, prešetril všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného predpisu a či sú splnené podmienky na vykonanie niektorého z opatrení na odstránenie porušenia zákona. Nakoľko vo Vašom prípade k žiadnemu porušeniu zákona, a to ani vo Váš neprospech, neprišlo, Váš podnet bol zákonne odložený.

Týmto vyznčením považujem Váš opakovaný podnet za vybavený a zároveň Vás upozorňujem, že podľa § 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, ďalšie podnety v tejto veci nebudú prokuratúrou vybavované, pokiaľ nebudú obsahovať nové skutočnosti. “

16. Vzhľadom na obsahovú spojitosť upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 24/14/1000 z 22. januára 2014 s upovedomením generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 150/12 zo 17. septembra 2012 považoval ústavný súd za potrebné uviesť aj podstatnú časť z odôvodnenia upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 150/12 zo 17. septembra 2012:

«Dňa 24. júla 2012 bolo na Generálnu prokuratúru SR doručené Vaše podanie zo dňa 19. júla 2012 označené ako „trestné oznámenie“, v ktorom namietate zákonnosť postupu sudkyne Okresného súdu v Žiline vo veci vedenej pod č.k. 36T/29/2010. Predmetné podanie prokurátor organizačného a kontrolného odboru Generálnej prokuratúry SR vyhodnotil podľa § 62 odsek 1 Trestného poriadku a dňa 24. júla 2012 odstúpil na ďalšie konanie Okresnému súdu v Žiline.

Podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku, podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Možno ho urobiť písomne, ústne do zápisnice, telegraficky, telefaxom, elektronickými prostriedkami podpísané so zaručeným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona alebo bez zaručeného elektronického podpisu. Podanie urobené telegraficky, telefaxom alebo elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu treba potvrdiť písomne alebo ústne do zápisnice do troch pracovných dní, inak sa o podaní nekoná.

Príslušné ustanovenia Trestného poriadku ukladajú orgánom činným v trestnom konaní povinnosť prijať podanie a toto vybaviť v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami. Z vyššie citovaného ustanovenia § 62 ods. 1 Trestného poriadku pritom vyplýva povinnosť posudzovať jednotlivé podania podľa ich obsahu a nie podľa označenia, z čoho je teda zrejmé, že takýto postup - vyhodnocovať podania podľa ich obsahu a nie podľa označenia, ukladá priamo zákon.

Predovšetkým je nutné uviesť, že obsahom Vášho podania označeného ako „trestné oznámenie“ je vyjadrenie nespokojnosti a nesúhlas s postupom sudkyne Okresného súdu v Žiline, ktorá konala vo Vami konkretizovanej veci.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že oprávnenia a povinnosti verejných činiteľov priznávajú a stanovujú osobitné zákony na tom ktorom úseku verejnej správy, pričom ide predovšetkým o procesné normy - Trestný poriadok, Občiansky súdny poriadok a pod. Orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené, a to ani na základe podaného trestného oznámenia, hodnotiť dôkazy vykonané v rámci civilného a ani trestného konania na súde a preskúmavať zákonnosť napadnutých rozhodnutí súdu, príp. im predchádzajúcich konaní z hľadiska ich obsahovej a vecnej správnosti, pretože by to znamenalo neprípustný zásah do sudcovskej nezávislosti.

Trestný poriadok upravuje niekoľko právnych inštitútov, ktorými sa oprávnená osoba môže domáhať preskúmania rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania súdu za účelom dosiahnutia nápravy.

Podľa platného právneho poriadku má síce každý zákonný nárok požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány (obracat' sa na príslušné orgány so svojimi podaniami), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov zákonom ustanoveným postupom zaoberať sa takýmto podaním, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave. Naviac skutok (alebo určitý skutkový dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí podávateľ.

Vzhľadom na uvedené, nakoľko som nezistil v postupe prokurátora pochybenia vyžadujúce si prijatie prokurátorských opatrení, Váš podnet odkladám ako nedôvodný.»

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

18. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

19. Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 24/14/1000 z 22. januára 2014 (v kontexte dôvodov aj upovedomenia generálnej prokuratúry sp. zn. XV/3 Spr 150/12 zo 17. septembra 2012, pozn.) ústavný súd konštatuje, že prokurátor generálnej prokuratúry vybavujúci opakovaný podnet sťažovateľa konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami zákona o prokuratúre, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Jeho postup bol v súlade so zákonom a ústavne konformný, po preskúmaní ktorého ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľom namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, generálna prokuratúra vzala na vedomie podstatu argumentov opakovaného podnetu sťažovateľa, pričom zároveň predstavila svoje argumenty, ktoré ju viedli k záveru o zákonnosti predchádzajúceho postupu generálnej prokuratúry v súvislosti s prešetrovaním sťažovateľom označeného postupu generálnej prokuratúry pri spôsobe vybavenia/posúdenia ním podaného trestného oznámenia a aplikácie § 62 ods. 1 Trestného poriadku.

20. Zároveň ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumiť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06). V dôsledku uvedených úvah ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pretože sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v príčinnej súvislosti s porušením čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré ústavný súd nezistil, nemohlo dôjsť k porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru. V závere ústavný súd ešte dodáva, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03).

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014